

Izhaja po
dvakrat na mesec ali 24 krat
na leto v Ljubljani, kedar ga
prebere in ne konfiscira
policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
15 kr. v administraciji, Ključaničarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld.
50 kr. in četrt leta 80 kr. za
vsacega brez ozira na stan,
narodnost in vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Novice iz raznih delov sveta.

Z Rusije. Car je po tem, ko je bil tako srečno ušel morilčevi roki, prašal svoj narod, kaj prav za prav hoče od njega imeti. Skupščina pravi: „ustavo“. Na to jej dá car na zbir več ustav, ktere so mu bile poslane od več evropskih držav, med njimi tudi avstrijsko, ktero nemški časniki močno hvalijo. Ali skupščina odgovori: „Mi raje verjamemo, da je ta ustava dobra, kakor da bi jo sami poskusili“.

S Turčije. Sultan je najel judovske in druge nemške časnikarje, ki znajo tako dobro lagati, da se to, kar pišejo, skoro verjetno zdi. Najel jih je zato, da bi mu njegovo nekdanje cesarstvo in moč nazaj prilagali, ker je zdaj spoznal, da drugače nič tega nazaj ne bo dobil.

Iz Bosne. Osvoboditev dežele gre naglo izpod rok. Davek imajo še prejšnji, gospodar „raje“ je še mohamedanski beg, tudi žandarji so povsod in še več jih je ko prej. Zdaj manjka le še financarjev, dacarjev, davkarjev, davkovskih eksekutorjev, bričev, državnih pravdnikov in političnih ter upravnih uradnikov in kedar se bo po vsem tem še davek povikšal do tje, kakor je v Avstriji, potem bo bosenski narod popolnoma srečen in osvoboden. Če se ta sreča zabeli še z nemškimi ali vsaj mažarskimi šolami, potem še ljudje umirati ne bodo marali, ker bodo že kar na zemlji v nebesih.

Z Dunaja. Finančnemu ministru v državnem proračunu vedno denarja manjka. Nek modrijan, ki bi sam rad minister postal, je uganil vzrok, zakaj je vedno denarja premalo; rekel je namreč, da imamo še zmiraj premalo uradnikov, in še ti, kar jih je, so preslabo plačani. Tudi vojakov — je rekel — bi lahko več imeli, posebno o mirnem času. Tako bi bilo tudi manj ljudi, katerim bi denarjev manjkalo in ki bi tožili o slabih časih.

Z Angleškega. Iz Afrike poročajo angleški časniki, da se zdaj angleškim četam bolje godi, kakor skonea. Nedavno je prišla majhna četa Angležev četo 1200 Kafrov in jih naklestila tako, da je obležalo nič manj ko 20.000 Kafrov na mestu, drugi pa so komaj odnesli pete. Angležev

je padel le eden, pa je brž vstal, in ko so se po bitvi prešteli, jih je bilo 300 več kakor prej.

Iz Slovenije. Kar je Dežman v državnem zboru o slovenskih deželah pravil tako lepe reči, da so Slovenci res spoznali, kako srečni so in kako dobro se jim godi, se zbira deputacija kmetov, ki bo šla na Dunaj s sledečimi prošnjami in pritožbami: 1. Davek je veliko premajhen, ljudje imajo toliko denarja, da ne vedo kam ž njim in ga na cesti še nobeden pobrati noče; razen tega tiče v drugih obilnostih, da komaj gledajo ž njih. 2. Sole so vse slovenske, toraj se ljudje premalo nemščine naučé; in vendar jim je ta potrebna ne zavoljo zaslužka, ampak ker si hočejo ž njo svet ogledat za svoj preobilni denar. 3. Pri uradnih se slovenski jezik tako spoštuje, da ga uradniki pišejo le z odkrito glavo in dragimi rokovicami ter ga brez potrebe nikdar v usta ne jemljejo. §. 19 se tako strogo drže, da še celó na kitajska in culu-kafrska pisma dajo le slovenske odgovore. 4. Tujcev med uradniki skoro ni, in če so, vsak že zna slovenski tisto uro, ko k nam pride; ravno taka je z drugimi tujci, zato bi bilo dobro, da bi se kaj vkrenilo proti tej razvadi. 5. V volitve se uradne osebe tako malo mešajo, da je res že čudno. 6. Davki so premajhni, a še ti se ne pobirajo, in če se pride kdo zaradi tega pritožiti, mu jih kar za več let naprej odpišejo in odpuste. 7. Revežev ni in če vidiš kje kakega razcapanega berača, je to le našemljen bogatin, ki gre za svoje veselje po svetu. 8. Posilne dražbe in prodaje zemljišč so le kupčije in se gode zavoljo tega, da si prodajalec potem lepo gosposko hišo zida. 9. Sploh nam je tako fletno, kakor teletu v detelji ali vrabcu v prosu. Tega smo se res že naveličali, toraj prosimo nagle pomoči, da ne vtonemo v obilnosti in se gole lenobe ne vsmradimo.

Iz Kamnika. Ko je Johan Kecelj slišal, da so zopet streljali po ruskem caru, je rekel: „Vis ga vjaga! Ke v Petjogjad je tako dajec, v Kamejk pa kaj domá, pa gje hudic vendej ke stjejat — namesto da bi pjsel nád-me. Mene pa ne vidi noben nihijist! Jaz bi mu se kaj dal, ce bi hotel po meni stjejati, samo zadeti bi me ne smej.“

Pavliha.

To že veste, da se nobena važnejša dogodka ne more vršiti brez mene in da najmogočnejši možje v Evropi, Aziji in Ameriki v zadregah mene za svet prašajo in se potem tudi ravnaajo. Posebno me obrajtajo vladarji in najvišji ministri, Andraž je celo rekel, da mi pripusti svoj sedež kedar koli hočem. No, pa jaz nisem tak, da bi ljudem vjedal visoke službe, dokler lahko brez sitnosti živim, zato jim dajem le dobre svete ali pa jih prav po domače oštejem, če se mi to primerno zdi.

Pa da pridem nazaj do tje, kjer sem začel. Saj veste, da se je pretekli teden ne le po vsi Avstriji, ampak tudi na Dunaji obhajala velika slovesnost, ker je 24. aprila minulo ravno 25 let, kar sta se cesar in cesarica poročila. O sedanjem času je to že veliko vredno, če dva zakonska čiveta 25 let skupaj in se imata še rada, zato je res vredno, da se tak praznik slovesno obhaja. Jaz imam cesarja tako rad, da se sam ne bojim 20 Lahov ali 15 Prusov, če bi mu kaj hoteli, to bi mu bil pa tudi rad povedal, zato sem se napotil proti Dunaju, kakor veliko drugih deputacij. „Za cesarja in cesarico že lahko kaj špendaš,“ si mislim, potegnem mošnja in naštejem toliko srebrnih goldinarjev, kolikor jih je hotel imeti tisti gospod na ljubljanskem kolodvoru, ki daje karte za vožnjo.

V vozu dobim ljubljanskega škofa, deželnega glavarja kranjskega in ljubljanskega župana, ki so se peljali za deputacije; tudi gospod Klun je bil zraven in jaz sem si brž mislil, da gre ura zdaj drugače, ko se s škofom skup vozi. Vsi so me bili prav veseli in se čudili moji prijaznosti, ker so vedeli, s kako gospodo jaz navadno ongavim; vitez Kaltneger se mi je celo priporočil za kako deželno predsedništvo, kedar bo kje kaj praznega.

Tako smo bili kmalu pridržali na Dunaj, moji tovarši stopijo z vozov in se s kolodvora peljejo v mesto, jaz pa jo mahnem rajši peš, ker smo že tako predolgo sedeli in sem bil jaz že ves sključen. Mudilo se ravno ni, toraj grem prav priležno in ogledujem hiše, večidel prav ženitovansko nališpane; kdor kaj tacega ni še videl, se je kar zavzel, jaz pa sem videl že marsikaj, toraj nisem pred vsako novo rečjo po pol ure stal, da bi si jo ogledal.

Najprej stopim v gostilnico, da bi se nekoliko okrepčal, in prašam tudi, če bom mogel tu prenočiti. Krčmar me pogleda in ker se mu še dosti pošten zdim, mi oblubi posteljo, toda pod streho. „No, da je le kaj, bo že, dobro“, si mislim, „k Andražu ne boš hodil danes, ker ima gotovo veliko opraviti.“

Potem grem še ven po mestu, pa ni bilo nič posebnega, in ko se dobro noč naredi, se vrnem nazaj in grem spat, hlapec mi posveti po stopnicah, po katerih sva lezla kakor v zvonik; tam je v nekem z dilj skup zbitem predelku stala postelja, res slaba, pa boljša ko nič. Na to ležem kar napravljen, ker vem, kako mora na poti človek v vsem previden biti. Spal nisem nič kaj dobro, ker so se vso noč mačke in podgane pojale krog mene in je tam okoli spalo še več drugih ljudi, katerih pa nobenega videl nisem.

Ko se dan naredi, vstanem, si pogladim lase, denem klobuk na glavo in sežem po svojo marelo v kot, kamor sem jo bil v temi prisloneil. Ali tavam in tipljem, iščem

in gledam, marele ni in ni je. Lahko si vsak misli, kako sem se tega vstrašil. Pavliha brez marele! Se li da kaj strašnejega misliti! Kaj bo z mano, če je ne dobim nazaj! Zato zaženem tak hrup, da se vse zbudi, kar je v tem prostoru ležalo, in jamem stikati povsod, kjer je bil kak človek.

„Sem z marelo, kdor jo je vkradel,“ gromim na ves glas, „če ne, bo druga pela.“

Vse skoči po konci, tudi od zdalej se pridrve ljudje gor in hrup je tak, kakor da bi se topli; jaz hočem imeti svojo marelo, a nobeden noče nič vedeti o nji, eden, precej guncvetovega obraza, me še celo dolži, da sem ves ta hrup naredil le zato, da bi sam lažje kaj vkradel. Na, to je preveč, zato mu pripeljem eno preko glave, da se kar opoteče, pa v tistem hipu se prikaže hlapec z dvema policajema, vsi me brž zgrabijo in policaja mi velita, da imam iti z njima. Če bi bil imel marelo, bi bil že vsem skup pokazal, po čem je mast, tako pa nisem mogel vstavljati se, moral sem na policijo. Saj sem vedel, da bo kaka nesreča, ko sem prišel ob marelo.

Na policiji povem vse, kakor je bilo, tisti človek s cinganskim obrazom pa me toži zavoljo zaušnice rekoč, da take v svojem življenji ni še nikdar dobil. Komisar me praša tudi po imenu in jaz mu povem, da sem Pavliha.

„Pavliha ste vi?“ praša komisar z nezaupnostjo, „imate li kaj dokazov? Kje imate marelo?“

„Ravno ta mi je bila vkradena,“ odgovorim jaz.

„To bi vsak lahko rekel, jaz vam ne verjamem.“

„Saj me tudi Andraž pozná,“ rečem nadalje.

„Ha ha, po tega bomo pošiljali, da vas pride gledat je li!“

„No, pa Štremajer, prvi minister.“

„Se ve, ti ravno danes utegnejo vas gledat priti! Veste kaj, bote morali že toliko časa tukaj priprti biti, da se skaže, kdo ste, potem se bo videlo, kaj se ima dalje zgoditi z vami.“

„Pa jaz sem prišel obhajati sèm cesarjev dan,“ opominam na to, „in gledat slovesnosti.“

„Nič ne skrbite, se bo že opravilo vse brez vas. Ključar, spravite ga!“

„Oh marela, marela, da bi tebe imel, bi ta gospôda vse drugače govorila z mano,“ zdiham, ko grem pred ključarjem v luknjo. Ko se vrata zapro za mano, jamem premišljevat, kaj bo, če marele ne dobim več nazaj. Pa kaj mi je pomagalo premišljevanje! Nič, prav nič, sedel sem, sedel cele štiri dni in štiri noči, še le peti dan me pokliče komisar, me ogovori nekoliko bolj prijazno in praša, če bi spoznal svojo marelo, o kateri pravim, da mi je bila vkradena.

„O pri tej priči,“ rečem vesel in komisar mi res pokaže marelo, mojo marelo! Se vé, da jo jaz naglo spoznam in prašam, kje se je našla.

„Pri onem človeku, kateremu ste bili dali tisto gorjansko zaušnico,“ odgovori komisar.

„Vidiš ga guncveta,“ se zaderem jaz, „o da bi ga še dobil v pest! Zdaj bi vse druga pela.“

„Je že pod ključem še zavoljo drugih grehov,“ reče komisar, „zato obžalujem, da ste morali sedeti te dni, ko se je obhajala cesarjeva slovesnost.“

„Je mar že vse pri kraju?“ prašam na to.

„Vse“, je odgovor njegov, „a vi greste lahko, kamor vam drago.“

„Hvala lepa, gospod komisar,“ rečem jaz na to, „zdaj bom pa lahko pravil sosedom domá, kaj sem videl na Dunaji od cesarjeve slovesnosti. Bog vas obvaruj!“

Na to grem kar naravnost domu, marele pa ne spustim nič več iz rok. Da bi bil le tisto noč tudi tako ravnal ž njo!

Zdaj pa veste, koliko sem jaz videl od cesarjevih slovesnosti na Dunaji. Vesel sem pa vendar, da sem svojo marelo zopet nazaj dobil.

Z Olimpa.

Dragi mi „Brencelj“!

Morda boš mislil, da so me z Olimpa zapodili, ker že tako dolgo nisi dobil ne vrstice od mene. Ali nič se ne boj zá-me, tukaj vsak sedi na svojem in noben davkar ga ne more pregnati s posestva. Pisal Ti pa zato nisem, ker se ni pri nas nič posebnega zgodilo še to leto, dnevne dogodbe naše pa vas pozemljskih črvov ne morejo dosti mikati. Zdaj še le se je zgodilo nekaj, kar bo tudi vam mikavno: dobili smo namreč zopet enega več med se. Naj Ti to brž ob kratkem povém.

Bilo je ravno tisti dan po Veliki noči, ko ste v Ljubljani imeli tiste mestne volitve, o katerih tukaj sodimo, da je škoda za vsak korak, vsako besedo, kar vas stanejo, dokler ni družega volilnega reda. Iz družega in prvega razreda vam še na „rotovž“ ni treba letati k volitvi, če že družega dela nimate, ležite na trebuh in butajte se s petami ob zadnjo stran, bolje bo.

Pa naj povem, kar sem se namenil. Bilo je v sredo po Veliki noči, ko smo bili po kosilu ravno pri kvartah in je Kosta napovedal „pagat ultimo“, jaz sem mu pa dal krepek „kontra“, kar stopi vratar k nam in naznani, da je pred vratmi nekdo, ki hoče po vsi sili k nam, češ da nas vse ravno tako dobro pozná, kakor mi njega, in da prihaja z Ljubljane. Se vé, da mi brž vržemo karte skup in planemo k vratam, pri katerih nam previdni vratar odpré le linico tako, da je od prišleca videti le obraz. Toman pogleda ven in zaupije:

„Peter je, Peter Kozler, le brž mu odpri, vratar!“

Vsi se začudimo, ker ga nismo še pričakovali, in ko se odpró vrata, mu vsi zakričimo pristréno „dobro došel“, Toman in Kosta ga vzameta pod pazduho, in dobro vedoč, kaj je popotniku najprej treba, ga peljeta v gostilnico, v kateri sta Vodnik in Preširen še pri kozarcu vina od 34. leta sedela. Brž prileti Kam in priskrbi dobro kosilo. Preširen pa svojemu znancu napije ter ga seznani tudi z Vodnikom. Ko si je Peter nekoliko dušo privezal z jedjo in pijačo, ga praša Toman:

„I, mar tudi tebi ni všeč med Slovenci na zemlji, da si se rajše k nam preselil?“

„Dragi moj Lovro“, odgovori Peter, „doli na Slovenskem je žajfa. Vremena se Slovincem še niso zjasnila in mile zvezde sijajo le tujcem in renegatom.“

„Zakaj pa nisi počakal, da bi se to zgodilo, kar sem jaz prerokoval Slovincem?“ se oglasi Preširen.

„Ej, France, tega še moji otroci ne bodo čakali,“ odgovori Kozler in pobesi glavo.

„Kaj pa s tvojim zemljevidom?“ ga praša Toman dalje.

„Laž je, nič ko laž, izmišljena stvar na papirji ali k večemu dobra želja Slovincem v podobi zemljevida,“ je Petrov odgovor. „A jaz sem se že skoro bal, da bi se narod ne razjezil nad mano — češ, da ga s tako lepo podobo raja le dražim.“

Vsi smo spoznali, da tak pogovor prišleca ne razveseli, marveč ga le tužnega dela; zato brž Vodnik eno svojih okroglih zapoje, Maček sede k glasovirju, jaz vzamem v roko boben, drugi pa razne inštrumente, in tako postane kmalu vse veselo in sam Peter se nam pridruži s petjem. Pili smo ga pa tudi, da je vse od mize teklo, in se radovali, da se število odličnih Slovencev pri nas množi, pri vas pa znižuje. Če bo šlo tako, bomo Slovenijo imeli mi, a ne vi na zemlji; vaše kraljestvo ni menda tega sveta.

Zdaj imamo že tudi pivarno, ker jo je Kozler brž začel zidati in jo dozidal v par urah. Iz tega vidiš, dragi „Brencelj“, da se nam tukaj gotovo bolje godi, kakor Tebi in vsem vam skupaj na zemlji. Le pridite enkrat k

nam gledat, da se bote o tem sami prepričali; stavim, da ne bo maral ne eden več vrniti se nazaj na zemljo, kakor se res še nobeden ni. Še Tebi bi bilo všeč, čeravno si sitna muha.

Kedar se bo zopet kaj imenitnega prigodilo, Ti bom že pisal. Do tje pa sem

ves Tvoj

Miroslav.

Nauk novega „Kranjca“ svojemu sinu.

Dragi moj sin! Jaz ne bom dolgo več na svetu, toraj poslušaj moje besede.

Živi zmiraj tako, da ne boš nič in vse, kajti kdor nič ni, je vse. Ne bodi ne nemškutar ne Slovenec, ampak „Kranjec“, kedar se bota oboja prepirala, glej, da se zgubiš ali če že moraš kteremu pomagati, stopi na stran nemškutarja. Prvo načelo ti bodi kruhoborstvo, značaja ti ni treba nobenega. Če se že bojiš kake zamere, ne boj se slovenske, ker ti ne drže jeze in ne store tega, kar žugajo. Bój se pa zamere nemčurske, če hočeš, da se ti bo dobro godilo na zemlji in ne boš kruha stradal, dokler je ta vladna zistema.

Moj sin! Če te Slovenci zapeljujejo, da bi o volitvah dal svoj glas njihovim kandidatom, ne ubogaj jih. In če ti žugajo in ne moreš drugače odkrižati se jih, idi volit, a imej pri sebi dva lista, oddaj pa le onega z nemčurskimi kandidati; saj potem nihče ne more videti, koga si volil, in ti se v slovenski družbi lahko ponašaš s Slovincem, v nemčurski pa z nemčurjem.

Ako pa je volitev javna, zgubi se z Ljubljane, če te še toliko stane, kajti bolje, da zgubiš polovico premoženja, nego se zameriš viši gospodi; če pa nimaš denarja, da bi to storil, naredi se bolnega, pij slabo vino, žganje, da boš tri dni v postelji brez zavednosti, ali če tega ne moreš, odsekaj si prst, roko, nogo ali celó glavo, da imaš vzrok doma ostati ob volitvi, kajti bolje, da brez prsta, roke, noge ali glave živiš v prijaznosti z višo gospodo, kakor da bi si ohranil te ude, a zameril se gospodi, če si prikupil se Slovincem.

Tako ravnaj, moj sin, in gotov si bodi, da se ti bo dobro godilo na svetu vse dni življenja sedanje zisteme.

Lahka pomoč.

Deputacija ljubljanskega mesta je bila na Dunaji in prosila, da bi dobili zopet vojaško posadko, a minister jej je odgovoril, da je ne dobe. Jaz pa vendar stavim glavo, da jo dobimo; nič lajšega ko to. Jaz bi kar napopal nekaj pisanega papirja s čačkami, ki nič ne pomenijo, na vogle, ponoči pa pred rotovžem razbil par napihnenih volovskih mehurjev, da bi hudo počilo, in — v 24 urah imamo vojakov v Ljubljani polno mesto in še po vaséh, posebno čebi se to takrat zgodilo, ko pridejo v Ljubljano s kmetov kosci dela iskat.

„Brencelj“.

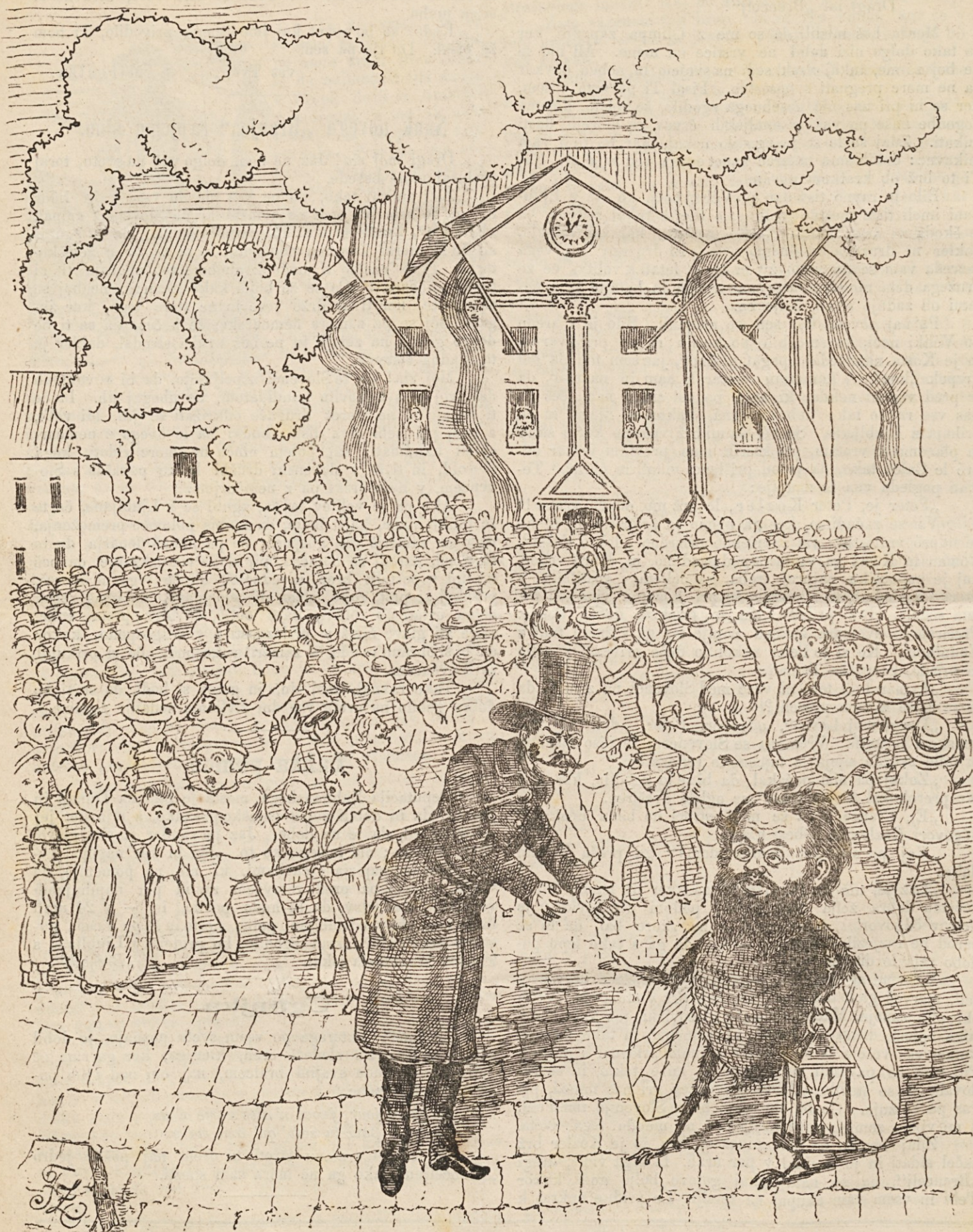
Uganjka.

„Brencelj“, kterega po vsem svetu poznajo, je dobil te dni iz Pariza sledeči oreh, kterega, ker ga sam ne more streti, poda svojim bralcem, naj oni nad njim poskušajo svoje zobe.

*N' aiment jour, juval n' aise rame n' as,
Beau yu paix-tu sait, qu' ame na' s.*

Če je kdo v stanu streti ta oreh, naj pošlje jedro „Brencelju“, ako ga ne mara sam snesti.

O cesarjevi svečanosti v Ljubljani.

Krišpin. Česa iščeš z lučjo podnevi?
„Brencelj“. Nemcev!